

Busje komt zo...

Vaak hoor ik mensen klagen als de bus of trein weer eens vertraging heeft. Eigenlijk, bekruipt me dan het besef, hebben die mensen nog veel geluk gehad. Ik bedoel dat ze tenminste zijn geïnformeerd over de vertraging. Mensen die zijn aangewezen op speciaal taxivervoer, krijgen die informatie doorgaans helemaal niet. Zo'n taxibus komt gerust een half uur of langer te laat, en als de cliënt dan even binnen gaat zitten wachten, rijdt zo'n taxi bij aankomst meteen door, omdat die de klant niet meteen ziet. Kun je de hele procedure weer van voor af gaan beginnen. Zeker omdat het toch vaak om mensen gaat die een zwakke gezondheid hebben, zijn zulke situaties afmattend en frustrerend. Ik ben zelf ook afhankelijk geweest van het taxivervoer. Lichamelijk mankeerde ik niks, en geestelijk eigenlijk ook niet echt. Ik heb autisme, mijn oriëntatievermogen is zwak, en ik raak gauw in paniek. Waarschijnlijk hebben veel mensen alleen die beperkingen gezien, en niet mijn mogelijkheden. Ik raak nu minder snel in paniek tijdens het reizen, dan toen ik nog op de taxi aangewezen was. Mijn handicap was niet zo ernstig dat ik tot dik in de zeventien met een taxibusje had moeten reizen. Toch is dit door samenloop van ouders die de taxi wel een veilig idee vonden en een school die me uitsloot van een cursus zelfstandig reizen, omdat bij ons thuis het Persoonsgebonden Budget nog niet rond was, wel zo gegaan. Ik hoorde pas achteraf dat er überhaupt een cursus is geweest via de school. Uiteindelijk kreeg ik toch begeleiding (buiten de school om) om zelfstandig te leren reizen, en kon ik ook genieten van de relatieve vrijheid die het openbaar vervoer me bood. Ook ik baal stiekem bij een vertraging, maar besef tegelijkertijd dat ik veel erger heb doorgemaakt. Chauffeurs die aan kinderen de weg vragen, gepest, chauffeurs die dreigen iemand eruit te zetten, eraan toevoegend dat ie dan maar moet zien hoe ie thuiskomt. Wie zelf nooit per taxibus heeft gereisd, heeft er maar een vage voorstelling bij hoe het is. Wie er helemaal niet mee bekend is, kan zich er helemaal geen voorstelling van maken. Toch neem ik het mensen die klagen over het openbaar vervoer niet kwalijk. Ik gun het hen dat ze zo onbevangen tegen het reizen kunnen aankijken. Hoewel ik het ermee eens ben dat het gewone openbare vervoer niet zaligmakend is, is het toch wat anders dan de taxi. Je niet meer totaal overgeleverd voelen, niet meer persoonlijk afhankelijk zijn. Het openbare vervoer heeft een vast schema en rijdt (meestal) toch wel, het rijdt niet voor mensen apart. Invaliden hebben ook recht op een normaal leven, en daar hoort bij dat het gewone openbare vervoer voor hen toegankelijk is. De toegankelijkheid van openbare gebouwen is de laatste tijd steeds meer in de aandacht, nu het vervoer nog. Mensen die toch al weinig conditie hebben, gebruiken nu soms al hun energie op om een reis, en vooral alles daar omheen, door te komen. Waarom hebben gewone bussen niet van die tilliften, waarmee mensen in een rolstoel binnengelaten kunnen worden? In andere welvarende landen, als Engeland, zijn er ook bussen die rolstoeltoegankelijk zijn, bussen met van die liften. Het is nog goedkoper ook, want de taxi is een dure vorm van vervoer.

De randstadrail lijkt een begin te zijn. De vloer van de trein is gelijk aan de grond van het perron. Regelmatig gaan er mensen in een rolstoel mee. Wat hoop ik voor alle rolstoelgangers dat deze ontwikkeling doorzet, en verder uitgewerkt wordt, dat in de toekomst al het openbaar vervoer toegankelijk is voor hen...